

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 6C/211/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210423
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Pavlovičová
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2014:3512210423.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom sudkyňou JUDr. Lenkou Pavlovičovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o, so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36864421, proti odporcovi Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č.13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Konanie sa neprerušuje.
- II. Súd návrh z a m i e t a.
- III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o zodpovednosti odporcu za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom tým, že nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere dlžníkom Y. L., E.. B. XX.XX.XXXX. Tiež žiadal, aby súd rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 586,39 Eur a náhradu trov konania. Uviedol, že Okresný súd Nové Mesto nad Váhom nesprávne úradne postupoval, keďže nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15- dňovej lehote, hoci vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na posúdenie a rozhodnutie súdu. Súd o podanej žiadosti rozhodol až dňa 30.01.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom sa súd omeškal o viac ako 318 dní. Majetková škoda podľa navrhovateľa predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vynaložil 70,- Eur, na udržanie a správu informačného systému 40,- Eur, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vynaložil 15,- Eur. Celkom v období medzi podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil márne 125,- Eur. Výška škody bola stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov. Ďalej si navrhovateľ vo svojom návrhu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na

spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa neho takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Neskorým ukončením procedúry exekučným súdom došlo k vyvolaniu nasledovných rizík- zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ďalej uviedol dôvody ako neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa a jeho majiteľov. Takáto situácia spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol navrhovateľ prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej ústavným súdom a uskutočnil výpočet alikvotným pomerom 55,- Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, 660,- Eur za rok, teda z titulu náhrady nemajetkovej ujmy si uplatnil sumu 586,39 Eur. Ďalej uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č.514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporca však do podania návrhu na žiadosť pozitívne nereagoval.

Odporca v písomnom vyjadrení k podanému návrhu poukázal na zmätočnosť podania - návrhu na začatie konania, pričom podľa neho navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Uviedol, že je nepravdivé a klamlivé tvrdenie, že navrhovateľ nemá vedomosť o spisových značkách uvádzaných exekučných konaní, pretože v týchto konaniach bol účastníkom konania. Nie je zrejmý ďalej ani titul nároku na náhradu škody, pretože navrhovateľ si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ ide o prietahy, navrhovateľ neuvádza, aké kroky podnikol na ich odstránenie. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ dňa 23.4.2012 doručil prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a vzhľadom na skutočnosť, že predmetný návrh doručil súdu už v septembri 2012, je zrejmé, že ho nepodal po uplynutí 6- mesačnej lehoty. Predmetný nárok teda uplatnil na súde predčasne. Navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Odporca preto ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu vo veciach rozhodnutia o poverení exekútora po 15 dňovej lehote uviedol, že súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia preto 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučného titulu vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 01.06.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Navrhovateľ v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia ústavného súdu, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Ďalej vzniesol námietku premĺčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15- dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred marcom 2009. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje možno považovať za hypotetické. K nemajetkovej ujme odporca uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/675/2011. Pokiaľ ide o vyčíslenie

materiálnej škody, navrhovateľ túto vyčíslil na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Navrhovateľ pritom neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Navrhovateľ by pritom na preukázanie vzniku majetkovej škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu. Činnosti, na ktoré pritom navrhovateľ poukázal, musel vykonávať bez ohľadu na tvrdené prieťahy a ich uplatnenie vo vzťahu k vzniknutej údajnej škode tak považuje odporca za účelové. Uplatňovať si 125,-Eur paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, ktoré preukážu požadovaný nárok. Záverom odporca poukázal na skutočnosť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi škodou a javom, ktorý ju spôsobil. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Odporca ďalej poukázal na povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. V takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práv spotrebiteľa. Z týchto všetkých dôvodov žiadal odporca návrh navrhovateľa zamietnuť.

V prvom rade súd skúmal dôvodnosť procesných námietok odporcu voči podanému návrhu na začatie konania. Odporca označil návrh za zmatečný z dôvodu, že sa v ňom neuvádza spisová značka exekučného konania, ktorého sa týka a nie je ani presne opísaný priebeh tohto exekučného konania. I keď navrhovateľ neoznačil spisovú značku tohto exekučného konania, hoci mu ako jeho účastníkovi musela byť známa, z údajov uvedených v návrhu bolo možné identifikovať, o aké exekučné konanie sa jedná. Navrhovateľ označil oprávneného, aj povinného, ako aj číslo spisu exekútora. Súd tak mohol podľa týchto údajov súdne konanie a príslušný spis identifikovať v registri príslušného súdneho oddelenia. Preto podľa názoru súdu nešlo o absolútnu zmatečnosť, resp. neúplnosť návrhu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať nemožnosť presnej identifikácie navrhovateľom tvrdeného exekučného konania a ktorú by bolo možné považovať za takú vadu jeho návrhu, ktorá by spôsobovala nemožnosť pokračovania v konaní podľa § 43 O.s.p. Rovnako navrhovateľ v návrhu dostatočne, uvedením počtu dní, konkretizoval v čom videl prieťahy pri vybavovaní tejto exekučnej veci. Ani v tomto smere súd nevidel dôvody na postup podľa § 43 ods. 1 O.s.p.

Neboli dôvodné ani ďalšie námietky odporcu označené ako procesné. Odporca považoval návrh navrhovateľa za podaný predčasne, keď tvrdil, že z § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Podľa názoru súdu prípadná absencia predbežného prerokovania nároku na náhrady škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je spôsobilá vyvolať akékoľvek procesné rozhodnutie súdu a rovnako nie je dôvodom ani na zamietnutie návrhu. To platí o to viac, že z vyjadrenia odporcu je zrejmé, že zodpovednosť štátu v prípade navrhovateľom uplatnených nárokov štát odmieta tvrdiac, že navrhovateľ takéto vyriešenie svojich nárokov zmaril a tým navrhovateľ považoval „proces“ predbežného prerokovania nárokov za ukončený, keďže žiadosti o predbežné prerokovanie boli navrhovateľovi doručené 23.04.2012, a to vo vzťahu k všetkým jeho nárokom, pričom do šiestich mesiacov tieto nároky odporcom uspokojené neboli.

Súd nariadil pojednávanie na deň 03.10.2014. Navrhovateľ, ani jeho právny zástupca a odporca sa na pojednávanie nedostavili. Navrhovateľ žiadal nariadené pojednávanie zrušiť a opätovne navrhol konanie prerušiť, a to z tých istých dôvodov, ako navrhol prerušenie konania dňa 12.11.2013. O tomto jeho návrhu bolo právoplatne rozhodnuté. Návrh na prerušenie konania bol Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 04.11.2013 č.k. 6C/221/2012-41 zamietnutý. Na základe odvolania navrhovateľa preskúmal predmetné rozhodnutie odvolací súd, ktorý ho ako vecne správne potvrdil Uznesením zo dňa 06.02.2014 č.k. 4Co/964/2013-59. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.01.2014. Z tohto dôvodu súd nevyhovел opakovanej žiadosti navrhovateľa o prerušenie konania, v konaní pokračoval a vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením návrhu, obsahu pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 7Er/388/2010, písomného vyjadrenia odporcu, znaleckého posudku vypracovaného

dňa 17.01.2014 na žiadosť navrhovateľa Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave predloženým navrhovateľom dňa 24.02.2014 (nachádza sa v spise tun. súdu sp. zn. 11C/416/2012), spisov oddelenia Spr, ako aj ostatných písomných podaní navrhovateľa a zistil tento skutkový stav veci:

Zo spisu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 11Er/2029/2010, EX/15327/10 - oprávnený Pohotovosť, s.r.o, Bratislava a povinný Y. L., bolo zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bola doručená súdu dňa 29.04.2010. Exekučným titulom bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu SR22706/09 zo dňa 13.01.2010. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 29.10.2010 č.k. 7Er/388/2010-12, súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, voči uzneseniu bolo podané odvolanie a Krajský súd v Trenčíne následne Uznesením zo dňa 24.01.2011 č.k. 5CoE/458/2010-25 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 27.09.2011 č.k. 7Er/388/2010-29 bolo následne exekučné konanie zastavené, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12.10.2011.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v exekučnom konaní.

Navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, ktorý mal spočívať v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov

fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ ani v jednom uplatňovanom nároku nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

V prvom rade súd uvádza, že ak by pri vybavovaní predmetnej exekučnej veci došlo k prieťahom, navrhovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu.

Súdne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy.

Súd skúmal, či navrhovateľ podal v predmetnom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci. Ako vyplýva z pripojených spisov oddelenia Spr, navrhovateľ nepodal účinne sťažnosť na prieťahy konaní predsedovi súdu s vybavením sťažnosti tak, aby bolo konštatované, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Rovnako nemal súd preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku a podobne. Je teda zrejmé, že navrhovateľ v predmetnom konaní neurobil žiadne úkony, ktoré by viedli k snahe doceliť urýchlené konanie vo veci.

Pokiaľ tvrdí navrhovateľ, že v období nečinnosti súdu mu vznikla škoda ako náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, na udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, ďalej na administratívne spracovanie textov urgencií súdu, na publikačné výdaje spojené s urgenciami na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania, toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Je zrejmé, že pokiaľ navrhovateľ spravuje svoje vymáhané pohľadávky v informačnom systéme, náklady na tento systém si musí pokryť sám, tieto náklady nemôžu byť zvýšené v dôsledku prípadného oneskoreného rozhodnutia súdu. Ani prípadné podanie žiadosti o informáciu o stave konania, podanie sťažnosti, ktoré podával vo väčšine prípadov ako hromadné žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti bez uvedenia čísel súdnych exekučných spisov, nemohlo vyvolať u navrhovateľa náklady v každej jednotlivéj veci tak ako tvrdí.

Navrhovateľ uplatňoval svoj nárok z titulu majetkovej škody ako sumu vo výške 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 586,39 Eur ako následok nesprávneho úradného postupu súdu. S týmto jeho právnym posúdením nemožno súhlasiť, keďže jeho skutkové tvrdenie o konaní, ktoré malo vyvolať zodpovednosť štátu sa nevzťahovalo k postupu, ale k rozhodnutiu súdu, pričom z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva že, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

V konkrétnej veci navrhovateľ tvrdí, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 30.01.2011, pričom k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a súd bol v omeškaní viac ako 318 dní. Tieto skutkové tvrdenia navrhovateľa sú nepravdivé. Zo spisu tunajšieho súdu 7Er/388/2010, súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená 29.04.2010, pričom podanie návrhu na začatie exekúcie súdnemu exekútorovi je z pohľadu rozhodnutia o žiadosti o udelenie

poverenia bezvýznamné. Súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti 29.10.2010, t.j. nie 318 dní po podaní žiadosti.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011 platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 1.6.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. teda s účinnosťou od 01.06.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.05.2011 exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Podľa dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku zák. č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 01.06.2011 bol §41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul- rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 01.06.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

S poukazom na citované ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vychádzajúc zo skutkových tvrdení navrhovateľa tak ako je uvedené vyššie, súd nepovažoval návrh navrhovateľa za dôvodný. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol NS SR vo svojom rozsudku č.k. 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011, podľa ktorého pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že postup súdu zahrňujúci právne posúdenie vecí, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. Už vôbec neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul- rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z hore citovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. V zmysle uvedeného rozhodnutia je správnosť postupu exekučného

súdu, ktorý „vstupuje“ do rozsudku rozhodcovského súdu a posudzuje platné uzavretie rozhodcovskej doložky potvrdená, pričom súd uvádza, že i pred vydaním tohto uznesenia NS SR bola súdna prax v exekučných konaniach v tomto smere takmer jednotne ustálená.

Aj NS SR pripustil možnosť exekučného súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a následne exekúciu zastaviť aj v uznesení sp. zn. 5Cdo 291/2010 z 29.3. 2011. I z rozhodovacej činnosti ÚS SR - uznesenie IV.ÚS 60/2011 zo dňa 3.3. 2011, v ktorom Ústavný súd SR odmietol sťažnosť práve navrhovateľa v súvislosti postupom Okresného súdu Prievidza vo veci 16Er/2085/2009, v ktorom bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, keď uviedol, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená /§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní/, potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

V zmysle uvedeného sú potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu v uplatnenom nároku neopodstatnené, preto navrhovateľovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky a vyvodil právny záver, že táto rozhodcovská doložka je neplatná, rozhodcovský súd nemal teda oprávnenie vec prejednať a rozhodnúť rozsudkom, bol tento jeho postup tak ako súd vysvetlil vyššie, legitímny. Uvedené platí i pre prípady, keď súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti dohody o vyplnení zmenky, na základe ktorej rozhodcovský súd priznal plnenie v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ navrhovateľ predkladal na vykonanie exekúcie exekučný titul, ktorý jeho pričinením bol vydaný orgánom, ktorý na to nemal oprávnenie /rozhodcovské doložky si oprávnený vopred pripravil vo Všeobecných obchodných podmienkach k zmluve o úvere/, alebo z dôvodu prisúdenia plnenia v rozpore so zákonom, nemôže sa teraz odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav zapríčinil jedine oprávnený a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá si za ňu sám.

Súdu lehota na rozhodnutie o žiadosti v prípade, keď zistil nesúlad exekučného titulu so zákonom, neplynula, pričom dobu na rozhodnutie vzhľadom na potrebu posudzovať povahu prisúdeného plnenia v rozhodcovskom rozsudku, platnosť rozhodcovskej doložky, túto vyhodnotiť aj z pohľadu ochrany spotrebiteľa, považuje súd za primeranú. Súd postupoval aj vzhľadom na veľké množstvo exekučných konaní vyvolaných navrhovateľom s osobitnou rýchlosťou. Okrem toho, že súd nezistil v namietanom exekučnom konaní žiadny nesprávny úradný postup, navrhovateľ vôbec ani nepreukázal existenciu akejkoľvek škody a nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v príčinnej súvislosti s tvrdeným postupom. Výška škody a nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť s tvrdeným nesprávnym postupom tunajšieho súdu nie je preukázaná ani listinným dôkazom- znaleckým posudok vypracovaným dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na základe objednávky navrhovateľa, ktorý predložil navrhovateľ do spisu tun. súdu sp. zn. 11C/416/2012. Súd zdôrazňuje, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá, exekučné konanie bolo zastavené a k vymoženiu pohľadávky oprávneného vôbec nedôjde. Majetková škoda vyčíslená navrhovateľom tak v žiadnom prípade nevznikla v dôsledku postupu súdu, keď exekučný súd v súlade so zákonom a rozhodovacou praxou mohol a aj skúmal materiálnu vykonateľnosť rozsudku rozhodcovského súdu v súlade s § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Za nevyhnutnosť pohľadávky v danom exekučnom konaní si zodpovedá výlučne oprávnený, ktorý zaviniel zastavenie exekučného konania. Takéto konanie súdu nebolo spôsobilé vyvolať u navrhovateľa vznik škody.

Vzhľadom na uvedené považoval súd návrh v celom rozsahu za neopodstatnený, preto ho zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., podľa ktorého by úspešnému odporcovi patrila náhrada trov konania, tento si však žiadne trovy konania nevyčísľil a tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

-v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

-konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

-súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

-súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

-doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),

-rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1,2,3 O.s.p.).